

gemaakt dan de ander. De waardigheid waarmee zij zich gedragen is bij beiden gelijk. Zij zouden elkander kunnen begrijpen.

Nog te meer bestaat er harmonie tusschen Britannicus en Junie. Zij immers hebben elkander lief en al blijft hun duurzame vereeniging hun door het lot ontzegd, zij zijn daarom in ons besef niet minder *een paar*. Beiden zijn jong, beiden zijn nobel van inborst, beiden zijn gezond en schoon. Zij behooren bij elkaar; slechts een onbegrijpelijke hoogere beschikking houdt hen gescheiden. Zoo ook Hippolyte en Aricie. Hoeveel verder schijnt Hippolyte van ons af dan de jonge Romeinsche prins! Aan Artemis heeft hij zich gewijd, haar heeft hij kuischheid beloofd; en terwijl Britannicus geheel en al een jonge man lijkt die ook tegenwoordig zou kunnen leven, komt Hippolyte ons voor als zeer vreemd aan onzen aard, als onderworpen aan een geloof en een denkwijze die op ons den indruk van onmenselijkheid maken. Maar Aricie helpt hem, nader tot ons te komen. Zij, die ten volle het moreel-welgeboren meisje van alle tijden is, wekt met haar liefde bij hem een wederliefde die ons doet begrijpen dat zijn onnatuurlijk schijnende kuischheid in wezen niet anders was dan de natuurlijke schroom, de natuurlijke voorliefde voor zuiverheid die zoovelen van de beste jonge mannen is aangeboren, en dat ook hij tenslotte ontvankelijk is voor ware liefde. De harmonie tusschen hen beiden is volkomen — en niet minder de harmonie tusschen het paar dat zij vormen en het paar Britannicus-Junie.

Geen grooter contrast dan tusschen de bezadigde Andromaque en Hermione, die de passie zelf is! Hoe verschillen ook Britannicus en Néron, Aricie en Phèdre! Maar deze contrasten zijn noch nutteloos, noch schadelijk te noemen. Het karakter van Andromaque wordt beter begrepen en doorvoeld als men Hermione tegenover haar stelt; tegen den achtergrond van Britannicus' rechtschapenheid komt de ruwe gewetenloosheid van Néron des te beter uit, en Aricie, die schuldeloos, èn zonder schuldbesef, liefheeft, maakt Phèdre's bedroefde en berouwvolle onderworpenheid aan een onweersaanbare liefde des te krachtiger voelbaar. Aldus is het er verre van, dat deze contrasteerende gevoelens en gemoedstoestanden elkander te niet zouden doen! Integendeel, wij beseffen dat Andromaque en Hermione ondanks alles in zooverre op elkander gelijken, dat zij beiden in haar vollen omvang de liefde kennen, Britannicus en Néron in zooverre dat zij beiden op mannelijke wijze zich wenschen door te zetten, Phèdre en Aricie dat de een zoowel als de ander door het geheimzinnig wezen van Hippolyte worden aangetrokken en dus wellicht in gelijke mate voor de bekoring der zuiverheid vatbaar zijn. In laatste instantie vormen deze tegenstellingen zelfs een nieuw soort